

1

Ik had mijn kilometers gemaakt langs de hei. Een uur rustig trimmen, de cd van Nat King Cole in mijn discman was net afgelopen. Morgen zou ik er weer harder aan trekken. Het laatste kwartier had een man van een jaar of dertig meegelopen in mijn spoor. We hadden geen van beiden iets gezegd. Waarschijnlijk had hij behoefte gehad aan gezelschap. Ik liep liever alleen.

Vlak bij huis zag ik de blauwe zwaailichten. Even overwoog ik om door te lopen, direct naar mijn flat en meteen onder de douche, maar ik kwam zo dicht langs de plek dat ik moeilijk kon doen alsof er niets aan de hand was.

Er stond een kring mensen om het lijk. Ik nam tenminste aan dat er een dode lag onder de doek.

‘Doodgeschoten,’ zei een kale man naast me uit zichzelf. ‘En dat in deze straat.’

Onwillekeurig keek ik om me heen. Lage flatgebouwen aan drie kanten om een langgerekt parkje met links een klein winkelcentrum en in de verte wat vrijstaande huizen. Een aanrijding was hier al een evenement, laat staan een moord.

Een oude man hield een hond aan de lijn. Hij deed het wat onwennig en vreemd afhoudend, alsof het beest een enge ziekte had.

‘Dat beest is van hem, denk ik,’ zei de kale man en hij knikte naar het lichaam op straat. ‘Meneer Zandwijk

heeft het lijk gevonden, die hond stond erbij te janken. Het beest is nog steeds onrustig.’ De kale man draaide zich om en ging even verderop staan praten. Een agent liep op meneer Zandwijk af en vroeg of hij wilde meekomen. De oude man keek zoekend om zich heen. ‘Zou u hem willen vasthouden?’ vroeg hij uiteindelijk aan mij en duwde de riem in mijn handen.

De hond draaide nu ongedurig om mij heen. Ik keek verbouwereerd rond. De groep mensen was gegroeid. Er klonk onderdrukt geroezemoes. Niemand sprak hardop.

‘Nu ik erover nadenk, ik ken dat beest.’ De kale man was er weer. ‘Ik heb hem wel eens met zijn baas zien lopen als ik mijn Mitzi uitlaat. Hij komt bij die villa’s vandaan.’

Zijn arm wees in de richting van de vrijstaande huizen. ‘Die man werkt bij de tv. Hij maakt zo’n programma over misdaad. Allemaal oude koeien uit de sloot. Er is constant gedonder over: rechtzaken, stukken in De Telegraaf. Hij is geloof ik zelfs een paar keer bedreigd’.

Ik staarde de man verbijsterd aan.

‘Is er wat?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei ik, ‘ik denk dat ik weet wie u bedoelt.’ Even dacht ik na en pakte toen mijn mobieltje. Ik toetste een nummer in van de Journaalredactie. ‘Je spreekt met Ron Hering,’ zei ik. ‘Is Aart Meijdam er ook? Iemand anders van binnenland?’

Ik werd doorverbonden en vertelde mijn verhaal. ‘Er is hier net iemand vermoord. Een man, doodgeschoten, het

lijk ligt er nog. Het is vlak bij jullie, net aan de andere kant van het spoor.'

De redacteur was resoluut: 'Eén dode is niks voor de tv, al is het nog zo dichtbij. Sinds Pim Fortuyn voor onze deur is neergeschoten kijken we nergens meer van op.'

Ik kon wel zeggen dat ze daar ook bijna geen beelden van hadden gehad, maar dat zou kinderachtig zijn. Als je cameraploegen buiten het gesloten hek staan, houdt het op.

'Ik zou toch maar een ploeg sturen,' raadde ik hem aan. 'Dit is weliswaar geen Pim Fortuyn, maar ik geef je op een briefje dat ook de nasleep van deze moord behoorlijk groot zal zijn.' Met enig gevoel voor drama voegde ik eraan toe: 'Ze hebben Niebroek doodgeschoten, Hein Niebroek.'

